

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΑ

ΣΗΜΕΙΟ ΕΠΤΑΦΗΣ

Πολλά χρόνια πριν γεννηθεί, παιδιά ο Χριστός, σε μία ξακουστή πόλη, στη Βαβυλώνα ζούσε ένας βασιλιάς, ο Ναβουχοδονόσορ.

Αυτός μία μέρα λοιπόν κάλεσε όλους τους σοφούς και τους μάγους της Βαβυλώνας στα ανάκτορά του και τους περίμενε ανυπόμονος, αγέλαστος, με χέρια που έτρεμαν από άνησυχία!

Εκείνοι συγκεντρώθηκαν όλοι φοβισμένοι από την ξαφνική και επείγουσα πρόσκληση μπροστά στο θρόνο του και περίμεναν ν' ακούσουν τι τους ήθελε.

Τι άραγε να τους ήθελε ο βασιλιάς και τους κάλεσε έτσι ξαφνικά;

ΔΙΗΓΗΣΗ

Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ, παιδιά, ήταν φημισμένος για τα πλούτη, τη δύναμη και τη δόξα του! Ο Θεός είχε πλημμυρίσει κι αυτόν και το βασίλειό του από εύλογιες. Όμως, δυστυχώς, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα. Ήταν πολύ υπερήφανος! Πίστευε πως ήταν Θεός! Κάποτε μάλιστα είχε κατασκευάσει μία εικόνα του από καθαρό χρυσάφι, στολισμένη με πολύτιμες πέτρες, κι έβαζε τους υπηκόους του να την προσκυνούν σαν εικόνα Θεού. Όπως βλέπετε ή υπερηφάνεια του είχε ριζώσει τόσο βαθιά μέσα του, που δεν μπορούσε τίποτε να την ξεριζώσει.

Είχε γεμίσει το παλάτι του από κόλακες, ανθρώπους δηλαδή που είχαν καταλάβει το πάθος του και τον έπαινούσαν νύχτα και μέρα, για να τον εύχαριστούν. Ποτέ δεν του έλεγαν τα σφάλματά του. Γι' αυτό είχε γίνει σκληρός, άδικος και είχε γεμίσει το άπειρο βασίλειό του δυστυχισμένους. Άδιαφορώντας γι' αυτούς, κάθε βράδυ διοργάνωνε μεγαλοπρεπή δείπνα στα ανάκτορά του, για να τον βλέπει ο κόσμος και να τον ζητωκραυγάζει!

Κάποιο βράδυ λοιπόν από αυτά, πολύ μετά τα μεσάνυχτα, κουρασμένος από τις διασκεδάσεις και από τα ακριβά ποτά, αποσύρθηκε στο ιδιαίτερό του διαμέρισμα και ξάπλωσε. Βλέποντας από τους ωραίους, στολισμένους με λουλούδια έξωστες, τον ούρανό και τη Βαβυλώνα να έκτεινεται άπειρα, είπε: «Δέν υπάρχει κανένας δυνατότερος, πλουσιότερος, ωραιότερος και έξυπνότερος από μένα». Έτσι με τέτοιες υπερήφανες σκέψεις αποκοιμήθηκε. Στόν ύπνο του όμως είδε ένα τρομερό όνειρο!

Σ' ένα καταπράσινο λιβάδι είχε φυτρώσει ένα όμορφο δέντρο. Το δέντρο αυτό μεγάλωνε, μεγάλωνε. Η κορυφή του είχε φτάσει στον ούρανό και περνούσε ανάμεσα από τα σύννεφα! Τα φύλλα του ήταν μεγάλα και άστραφταν στο φως του ήλιου! Τα κλαδιά του έκλιναν φορτωμένα από πολύ καρπό, που έτρεφε όλον τον κόσμο. Κάτω από το δέντρο, στην πλούσια σκά του, αναπαύονταν χορτασμένα θηρία και όλο το πυκνό φύλλωμα ήταν γεμάτο από χιλιάδες πουλιά με πολύχρωμα φτερά, που κελαηδούσαν. Όλος ο κόσμος είχε τα βλέμματά του καρφωμένα πάνω σ' αυτό το δέντρο και φυσικά και ο Ναβουχοδονόσορ βλέποντάς το, ένοιωθε μεγάλη χαρά! Ξαφνικά όμως συνέβη κάτι τρομακτικό. Άνοιξε ο ούρανος, κατέβηκε όρμητικά ένας άγγελος, στάθηκε πάνω από το μεγαλοπρεπές δέντρο και φώναξε δυνατά: «Ελάτε, κόψτε το δέντρο και τα κλαδιά του. Τινάξτε τα φύλλα του, να τα σκορπίσει ο άνεμος στη γη. Διασκορπίστε τον καρπό του. Κι ως φύγουν τα πουλιά και τα θηρία μακριά. Να μείνει μόνο η ρίζα ανάμεσα στο τρυφερό χορτάρι σαν δεμένη με σίδερα. Να μη μείνει πια άνθρωπος, αλλά να είναι θηρίο. Να ζήσει και να τρέφεται από το χορτάρι και τη δροσιά του ούρανού. Κι αυτό μέχρι να μάθουν όλοι, πως ο Θεός ο Ύψιστος είναι ο Παντοδύναμος Βασιλιάς και Κύριος όλων, και δεν πρέπει να υπερηφανεύεται κανένας άνθρωπος για την δύναμή του».

Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ βγάζοντας μιὰ ἄγρια κραυγή, πετάχτηκε πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο κρεβάτι του, βγήκε στὸν ἐξώστη ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε. Ταραγμένος, ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὸ πρωῒ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Τότε διέταξε νὰ τοῦ φέρουν ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς μάγους τῆς Βαβυλώνας, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὸ ὄνειρο καὶ νὰ βροῦν ποιά σημασία εἶχε γι' αὐτὸν καὶ τὸ βασιλείο του. Ἀφοῦ τοὺς διηγήθηκε τὸ ὄνειρο μὲ κάθε λεπτομέρεια, ἐκεῖνοι ἔπασαν σὲ βαθειὰ σκέψη καὶ στὸ τέλος ἓνας – ἓνας τοῦ δήλωσε πὼς δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσει τὸ ὄνειρο.

Νευριασμένος ὁ Ναβουχοδονόσορ τοὺς ἔδωξε ὅλους καὶ διέταξε νὰ φωνάξουν τὸν προφήτη Δανιήλ! Ὁ Δανιήλ, παιδιὰ, ἦταν Ἑβραῖος, σκλάβος τῶν Βαβυλωνίων. Τὸν εἶχαν πάρει στὸ παλάτι τοῦ Ναβουχοδονόσορα μαζί μὲ τοὺς τρεῖς φίλους του, τὸν Ἀνανία, τὸν Ἄζαρια καὶ τὸν Μισαήλ, πού τοὺς ξέρετε καὶ τοὺς τρεῖς ἀπὸ τὴν μεγάλη περιπέτειά τους καὶ τὸ μεγάλο θαῦμα, πού ἔγινε μέσα στὸ πυρακτωμένο καμίνι τῆς Βαβυλώνας. Ὁ Δανιήλ λοιπὸν ἦταν εὐλογημένος ἄνθρωπος. Πάντα ἔλεγε τὴν ἀλήθεια στὸν βασιλιά, ἔστω κι ἂν ἦταν πικρὴ! Ὅταν ὅλοι προσκυνοῦσαν τὰ εἰδῶλα καὶ τὴ χρυσοῦν εἰκόνα τοῦ βασιλιά, ἐκεῖνος ἔμεινε πιστὸς στὸν ἀληθινὸ Θεό! Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος τὸν εἶχε στολίσει μὲ εὐλογίες καὶ χάρες καὶ τοῦ φώτιζε τὸν νοῦ μὲ τὴν αἰώνια ἀλήθεια!

Ὁ Δανιήλ ἀφοῦ ἄκουσε τὸ ὄνειρο τοῦ βασιλιά, ἔμεινε γιὰ μιὰ ὥρα περίπου σιωπηλὸς καὶ ἀρκετὰ ταραγμένος. Κάποια στιγμή ὅμως, ὕστερα ἀπὸ προτροπὴ τοῦ βασιλιά ἄρχισε νὰ ἐξηγῆ τὸ ὄνειρο: «Κυριέ μου, εἶπε, μακάρι τὸ ὄνειρο αὐτὸ νὰ ἦταν γιὰ τοὺς ἐχθροὺς σου καὶ ὄχι γιὰ σένα. Τὸ πελώριο δέντρο ὅμως πού εἶδες εἶσαι ἐσύ βασιλιά! Ἡ μεγαλωσύνη σου καὶ ἡ δύναμή σου ἔφθασαν ὡς τὸν οὐρανὸ, ἡ ἐξουσία σου ὡς τὰ πέρατα τῆς γῆς. Θὰ διωχθεῖς ὅμως, σὰν τὸ δέντρο θὰ πέσει καὶ θὰ ζῆσεις σὰν θηρίο, μαζί μὲ τ' ἄλλα στὴν ἔρημο, γιὰ νὰ καταλάβεις καὶ νὰ πιστεύσεις, πὼς ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος καὶ Βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου! Τὸ βασιλείο σου βέβαια δὲ θὰ καταστραφεῖ, ἀλλὰ θὰ μείνει ἡ ρίζα τοῦ δέντρου, ὅπως διέταξε ὁ ἄγγελος! Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση θὰ βρῖσκεσαι μέχρι νὰ γνωρίσεις τὴν οὐράνια ἐξουσία καὶ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική σου καὶ τότε θὰ ἀνεβεῖς ξανά στὸν θρόνο σου! Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω νὰ σταματήσεις νὰ ἀμαρτάνεις μὲ τὴν ὑπερηφάνεια σου, νὰ γίνεις δίκαιος καὶ φιλόανθρωπος. Ἴσως ἔτσι σὲ σπλαχνισθεῖ ὁ Θεὸς καὶ σὲ συγχωρήσει!».

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, παιδιὰ, ὁ βασιλιάς παρ' ὅλο πού προβληματίστηκε ἀρκετὰ συνέχισε νὰ ζῆ μὲ τὴν ἴδια καὶ χειρότερη τακτική. Ὅμως δώδεκα μῆνες μετὰ τὸ ὄνειρό του, καθὼς περπατοῦσε στὸ λαμπρὸ του παλάτι καὶ θαύμαζε τὴν Βαβυλώνα ἀπὸ τοὺς ὑπέροχους ἐξώστες, γύρισε καὶ ρώτησε τοὺς αὐλικούς του, γεμάτος ὑπερηφάνεια: «Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ μεγάλη Βαβυλώνα, πού ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχτισα γιὰ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου μου μὲ τὴ μεγάλη μου δύναμη γιὰ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομά μου;». Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσει αὐτὰ τὰ ἐγωϊστικὰ λόγια καὶ ἀκούστηκε μιὰ φοβερὴ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ: «Σοῦ ἀναγγέλω, Ναβουχοδονόσορ, ὅτι ἡ βασιλεία σου τελείωσε καὶ μέχρι νὰ μετανοήσεις καὶ νὰ ἀναγνωρίσεις πὼς ὁ Θεὸς εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ σένα καὶ βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ διωχθεῖς καὶ θὰ ζῆσεις στοὺς ἀγροὺς σὰν θηρίο». Κι ἀμέσως, παιδιὰ, ἀκούγοντας ὁ Ναβουχοδονόσορ τὰ λόγια αὐτὰ ἔχασε τὰ λογικά του, πέταξε τὰ χρυσοκέντητα ρούχα του καὶ βγάζοντας μιὰ ἄγρια κραυγή, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ τὴ Βαβυλώνα! Γιὰ πολὺ καιρὸ ζοῦσε στοὺς ἀγροὺς σὰν θηρίο, τρεφόταν μὲ χορτάρια καὶ ποτιζόταν ἀπὸ τὴ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ νύχια του εἶχαν γίνει μεγάλα σὰν νύχια ἀγρίου πουλιοῦ καὶ τὸ κορμί του σκεπάστηκε μὲ τρίχες κι ἔγινε κορμὶ ζώου. Κάποτε ὅμως μετανόησε! Σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ ἀναγνώρισε, πὼς ὁ Θεὸς εἶναι

Παντοδύναμος και Κύριος τῶν ὅλων και οἱ ἄνθρωποι ἀδύνατοι ἐνώπιόν του. Δόξασε τότε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀμέσως ἢ τρέλλα τοῦ πέρασε και ἐπέστρεψε στή Βαβυλώνα ταπεινός πλέον στόν θρόνο του! Ἔτσι παιδιά τὸ ὄνειρο ἐκείνης τῆς νύχτας πραγματοποιήθηκε, ὅπως τὸ ἐρμήνευσε ὁ Δανιήλ!

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Ὅπως καταλάβατε, παιδιά, ἀπὸ τὴ διήγησή μας σήμερα ὁ Θεός θέλει νὰ παραδεχόμαστε τίς κακίες και τὰ λάθη μας, νὰ λυπόμαστε γι' αὐτὰ και νὰ ζητοῦμε ἀπ' Αὐτόν νὰ μᾶς συγχωρήσει!

Ὅμως στήν ἀρχὴ τῆς διήγησής μας, πῶς εἶδατε νὰ συμπεριφέρεται ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ; (Μὲ ὑπερηφάνεια. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του Θεό. Εἶχε ξεχάσει τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ).

Γι' αὐτὴ τὴν ὑπερηφάνεια του τιμωρήθηκε. Πιστεῦετε δηλαδὴ ὅτι ὁ Θεός εἶναι τιμωρός; Τιμωρεῖ ὅσους κάνουν κάτι ἀντίθετο μὲ τὸ θέλημά Του; (Ὁχι. Ὁ Θεός εἶναι ΑΓΑΠΗ. Εἶναι ὁ καλύτερος Παιδαγωγός. Μᾶς παιδαγωγεῖ, ὅπως παιδαγωγοῦν οἱ σωστοὶ πατέρες τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ βροῦμε τὸ σωστό δρόμο, νὰ μετανοήσουμε γιὰ τίς ἀμαρτίες μας και νὰ σωθοῦμε).

Τὸ μάθημά μας σήμερα στηρίχτηκε πάνω σ' ἓνα ὄνειρο. Ἐνα ὄνειρο πού ἔστειλε ὁ Θεός στόν Ναβουχοδονόσορα. Ἐδῶ ὅμως δημιουργεῖται ἡ ἀπορία: Ἀφοῦ ὁ Θεός ἔστειλε τὸ ὄνειρο αὐτὸ στόν Ναβουχοδονόσορα, σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπεται κι ἐμεῖς νὰ πιστεύουμε στὰ ὄνειρα; (Τὰ ὄνειρα πού στέλνει ὁ Θεός εἶναι μετρημένα! Ἄν μάλιστα ξεφυλίσετε τὴν Ἁγία Γραφή ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, θὰ δεῖτε ὅτι τὰ ὄνειρα πού ἔχουν ἔννοια και σημασία και μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν σὰν ὄνειρα σταλμένα ἀπ' τὸν Θεό δὲν φθάνουν τὰ εἴκοσι! Τὰ καθημερινὰ ὄνειρα πού βλέπουμε προέρχονται ἀπὸ ἀναμνήσεις τῆς ἡμέρας, ἢ ἀπὸ τὸ βάρος πού αἰσθάνεται στόν ὕπνο μας τὸ ξαπλωμένο σῶμα μας, ἢ εἶναι πόθοι και ἐλπίδες μας, πού ὅταν εἴμαστε ξύπνιοι σκεφτόμαστε διαρκῶς πῶς θὰ πραγματοποιηθοῦν, ἢ προέρχονται ἀπὸ τὸ διάβολο γιὰ νὰ μᾶς πλανέψει! Ἄρα δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε στὰ ὄνειρα. Ἐξάλλου ἂν εἶναι κάτι ἀπ' τὸ Θεό, θὰ μᾶς φωτίσει Ἐκεῖνος και θὰ μᾶς δώσει τὴν ἐσωτερικὴ πληροφορία, πού θὰ μᾶς βεβαιώσει ὅτι τὸ ὄνειρο πού εἶδαμε εἶναι πράγματι σταλμένο ἀπ' τὸν Θεό).

Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Ναβουχοδονόσορα τὸν ὁδήγησε στήν τρέλλα. Σὲ τί σκέψεις μᾶς βάζει αὐτό; (1. Πόσο μεγάλη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ λογικὸ μας! Πόσο πρέπει νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε γι' αὐτό! Μὲ πόση προσοχὴ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸ λογικὸ μας, ὥστε νὰ δοξάζουμε τὸν Θεό! 2. Πόσο πρέπει νὰ εἴμαστε στοργικοὶ και ὄχι νὰ κοροϊδεύουμε ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἄνοια, μελαγχολία, ψυχασθένεια! Γιατί ἄνθρωποι εἴμαστε και δὲν ξέρουμε πῶς τὰ φέρνει ἡ ζωὴ και ἴσως βρεθοῦμε κι ἐμεῖς σὲ μιὰ παρόμοια κατάσταση! 3. Μὲ ποιὸ τρόπο παιδαγωγεῖ ὁ Θεός τοὺς ἐγωϊστὲς και ὑπερηφάνους!).

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Ὅταν, παιδιά, παραδεχόμαστε τὰ λάθη μας και ζητοῦμε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Θεό, τότε ὁ Θεός μᾶς ἀγαπάει περισσότερο και μᾶς χαρίζει τὴ συγχώρηση και πολλές εὐλογίες!

Τώρα ὅμως πέστε μου, ἔχετε ὑπερηφανευτεῖ καμιὰ φορά; (...) Πότε συνήθως ἓνα παιδί ὑπερηφανεύεται; (Ὅταν εἶναι ἔξυπνο, ὅταν παίρνει καλοὺς βαθμούς στὰ μαθήματα, ὅταν ἔχει πλούσιους γονεῖς,...). Ἔτσι καμαρώνει γιὰ τὸν ἑαυτό του και περὶφρονεῖ τοὺς ἄλλους. Ἐχει δίκαιο νὰ ὑπερηφανεύεται; (Ὁχι. Πρέπει νὰ σκέφτεται πῶς ὅ,τι καλὸ ἔχει τοῦ τὸ ἔδωσε ὁ Θεός!).

Κι ἐσεῖς, παιδιά, γιὰ νὰ προοδεύσετε σὲ κάτι, ὅσους ἐπαινοὺς και ν' ἀκοῦτε δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε! Γιατί τὸν ταπεινὸ ἄνθρωπο τὸν ἀγαποῦν ὅλοι, ἐνῶ τὸν ὑπερήφανο τὸν κατακρίνουν και τὸν ἀποστρέφονται, ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ και ὁ Θεός! Ἄρα πιὸ θὰ εἶναι τὸ σύνθημά μας σήμερα;

ΣΥΝΘΗΜΑ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ, ΑΛΛΑ ΤΑΠΕΙΝΟΙ!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πανάγαθε Κύριε, σ' εύχαριστοῦμε γιά ὅσα προτερήματα καί ἀγαθά μάς ἔδωσες ἕως τώρα. Φώτισέ μας νά καταλάβουμε ὅτι κάθε καλό προέρχεται ἀπό Σέ καί ἀπάλλαξέ μας ἀπό τήν ὑπερηφάνεια. Ἀμήν.

Βοηθήματα: «Παλαιά Διαθήκη», «Χειραγωγία Χριστοῦ», «Βόσκει τὰ ἀρνία μου», «Ὁ Παράκλητος», «Ὁ Ἰωσήφ», «Ὁ Θεός εἶναι Πατέρας», «Ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου».